Ի. ՏԱՐԻ — ԹԻՒ 1,977 — Կ. ՊՈԼԻՍ, 1903 ՄԱՐՏ 21—3 ԱՊՐԻԼ — 5 ՄԱՀԱՐԻՄ, 1321—21 ՄԱՐԹ 1319 — ՈՒՐԲԱԹ

ՏՂԻ ԵՒ ՏՆՕՐԻՆ
ԲԻՒԶԱՆԴ ՔԻՉԵԱՆ

PUZANTION
Journal Arménien Quotidien,
Politique, Financier et Littéraire
Directeur - Propriétaire
PUZANT KÉTCHIAN
Bab-Ali Djaddéssi, № 23-25
CONSTANTINOPLE

ԱԶԳԱՅԻՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ — ՀԱՑԱԹԵՐԹ ԱՄԵՆՕՐԵԱՑ — ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ԳԻՏԱԿԱՆ

ՊԱՏՄԱԿԱՆ

ՅԱՐՈՒԹԵԱՆ ՏՕՆՆ ԵՒ ՀՐԼԻՑ ՊԱՍԵՔԸ

Տարւոյն եկեղեցական տօներուն մէջ, ինչպէս յայտնի է, կան որ չարժական են, կան որ անշարժ են։ Անշարժ տօներուն համար տարւոյն ամիսներուն մէջ որոշեալ թուականներ սահմանուած են, հոգ չէ թէ ի՛նչ օրի պատահին տարւոջ։ Այս կարգէն են, օրինակի համար, Ս. Մինդեան տօնը, որ միշտ Դեկտ. 25 և 26ին է, Աւետման տօնը, որ միշտ Մարտ 25 ին է, եւն.։ Ընդհակառակն չարժական են այն տօներն որ չաբթուան եօթն օրերէն միշտ մէկուն միայն կ'տօնուին, և այս կարգէն են Ս. Յարութեան տօնը, Հոգեգալուստը, Համբարձումը, Ս. Հաղորդութեան տօնը եւն.։ (*)

Ինչպէս յայտնի է, այս տօներուն հիմն է Ս. Յարութեան տօնն որ կ'որոշէ միւս տօնական օրերը. վասն զի Յարութեան տօնէն եօթն չարաթ ետքն է Հոգեգալստեան տօնը, և ասկէց ալ տասն օր առաջ (և միշտ երկ. օր) Բրիստոսի Համբարձման տօնը, և ասկէց ալ տասն օր ետքը (դարձեալ միշտ երկ. օր) Ս. Հաղորդութեան տօնը, եւն.։ Ս. Յարութեան տօնին թուականին արմատին հաստատութեան վրայ հիմնուած է որ աստղաբաշխութեան վրայ ծանօթութիւն չունեցողի մը համար բաւական կենդանի կ'երեւին, և ատոր ալ այդպիսի հաշիւներու վրայ հիմնուած ըլլալուն—ինչպէս կ'առանձէ մեզ Պատմութիւնը—գրեթէ բաւոր պատճառը սա՛ է որ մի՛ գուցէ այդ տօնի կիրակին Հրէից Պասքին հանդիպի։ Արդ, ինչպէս կ'ցուցնէ այս տարուան Օրացոյցը, Զատիկը Ապրիլ 12ին է, այսինքն այն օրն որ Հրեաներն ալ պիտի ակսին տօնել Պասքը, 15 Նիսան, Կիրակի։ Սկզբն Դրիգորեան տոմարին մէջ տասը չորս անգամ է որ Զատկուան Կիրակին Հրէից Պասքին հետ միևնոյն օրը տօնուեր է։ 1582 տարւոյն Հոկտ. 4ին էր որ Դրիգոր ԺԳ. Պապն հաստատեց նոր Տոմարը, և արդէն 1609 տարւոյն Ապրիլ 19ին երկու տօներն ալ միևնոյն օրուան հանդիպեցան։ 1805 Ապրիլ 14ին երկրորդ անգամ պատահեցաւ նոյն բանը. և ատկէ քսան տարի ետքը, այսինքն 1825 Ապրիլ 3ին երրորդ անգամ ևս պատահելէն ետքն այս անգամ 1903 Ապրիլ 12ին չորրորդ անգամ ըլլալով երկու տօները միևնոյն կիրակին կ'տօնդիպին։ Իսկ նոր Տոմարին հաստատումէն առաջ, այսինքն Ք. Դարուն վերջէն սկսեալ մինչև Դրիգորեան Տոմարին հաստատութիւնը, այդ ութ դարերուն մէջ երբէք չէ եղած որ Զատկուան Կիրակին և Հրէից Պասքը միևնոյն օրուան հանդիպած ըլլան։ Բայց անկէ առաջ յաճախադէպ էր այդ. ութերորդ դարուն մէկ երկու անգամ պատահած է, 783 Մարտ 23ին և 743 Ապրիլ 14ին։ Է. դարուն մէջ մէկ անգամ պատահած է, 614 Մարտ 31ին, մինչդեռ Զ. դարուն մէջ՝ վեց, Ե. դարուն մէջ՝ ինն և Դ. դարուն մէջ՝ նոյնպէս ինն անգամ։ Մանաւանդ Դ. դարուն մէջ ամէն անգամ որ Հրէից Պասքը կիրակի օրուան հանդիպած է, նոյնպէս Զատիկն ալ միևնոյն օրուան ինկած է, (այսինքն 316 Մարտ 25, 319 Մարտ 22, 323 Ապրիլ 7, 343 Մարտ 27, 347 Ապրիլ 12, 367 Ապրիլ 1, 370 Մարտ 28, 374 Ապրիլ 13, 394 Ապրիլ 2) միայն 387ին բացառաբար Հրէական Պասքը Մարտ 21 կիրակի օրը, և Զատիկը Ապրիլ 25ին տօնած են։

Ըստ աւանդութեան, 341ին Անտիոքի մէջ գումարած Սիոնդին մէկ կանոնաթուղթին պարունակութիւնը սա է.—«Ա. «մէն անոնք որ յանգիմն Կոստանդիանո

(*).—Թուականներու տարբերութեամբ, այսպէս է նաև մերը. բայց մեր Օրացոյցներուն մէջ ատոնք խմբուին իրենց յարժական տօն ցոյց կ'տրուին ի սկզբանէ, անդուլա անուշադրութեամբ։ Ծ. Խ.

«կայսեր ներկայութեամբ Նիկիոյ մէջ գու«մարեալ Ս. Սիոդին կողմէ, Փրկագործ «Ս. Յարութեան տօնին նկատմամբ որոշ«ուած պատուէրը զանց առնել, եկեղե«ցին պիտի արուեստք զանոնք, եթէ այդ «մասին որոշած օրէնքն հակառակին յա«մառաբար։ Աւելիս աչքարհականաց հա«մար է։ Բայց երբ եկեղեցւոյ Հայրերէն «եպիսկոպոս մը, քահանայ մը, կամ սար«կաւագ մը այս որոշումէն ետքն համար«ձակի ի գայթակղութիւն ժողովրդեան և «ի վրդովումն եկեղեցւոյ յանուանել և հրէ«ից հետ Պասէք տօնել, զայդպիսին եկե«ղեցին հերձուածող պիտի նկատէ, վասն «զի այդպիսիներն ո՛չ միայն իրենց ան«ձերուն համար կ'մեղանչեն, այլ պատճառ «կ'ըլլան չաւերու գայթակղութեան և մո«լորութեան»։ Այս գրութեան պէս զար«մանալի է նաև չորրորդ դարուն մէջ գու«մարուած Նիկիոյ (325) և Անտիոքայ (341) ժողովներէն երկու տարի ետքը, այսինքն 343ին և չորս տարի ետքն ալ, այսինքն 347ին ինչպէսնաև 367ին, 370ին և 374ին, դարձեալ երկու տօները միևնոյն օրուան հանդիպեցան, հակառակ այդ ժողովներուն ըրած կարգադրութեանց, որով ուզուած էր, իբր թէ, Զատկի տօնն հրէից Պասէքին հետ միևնոյն օրը պատահելուն առաջքն առնել։ Հետևապէս, այս եղելութիւններէն սա կ'երեւի թէ նոյն այդ ժողովներուն ըրածն Յարութեան տօնը հրէական Պասէքին հետ չտօնուելու կարգադրութիւնը չէր, և իրօք ալ Նիկիական կանոններուն և ոչ մին առնչութիւն ունի Յարութեան տօնին թուականին սահմանման հետ։ Աւելի հաւանական է որ այդ ժողովներն ուզած են միանգամ ընդ միշտ կարգադրել Զատկի թուականին առիթիւ արեւելեան և արեւմտեան եկեղեցիներուն միջեւ գտնուած խնդիրը։ Փոքր Ասիոյ մէջ գտնուող Բրիստոնէից մէկ մասն Հրէից հետ միևնոյն օրը կ'տօներ Զատիկն այսինքն Նիսան ամսուն մէջ պատահած լուսնի լրման օրը, եթէ այդ՝ ըլլար իսկ չաբթուան լուր օրերէն մին, մինչդեռ Բրիստոնէից մեծամասնութիւնը (Արեւմտեան երկիրներու, Եգիպտոսի և Յունաստանի Բրիստոնեաները) սաոր չարգելող կիրակին կ'տօնէին Զատիկը։ Սակայն եթէ Հրէական Պասէքը կիրակի օրուան պատահէր, ինչպես կը ցուցնեն իրողութիւնները, Յարութեան տօնը Պասէքին հետ կ'տօնուէր անխտիր, միայն թէ մեծ կարեւորութիւն կ'տրուէր սա պարագային որ լուսնի աւագ լրումը միևնոյն գիշերապահարին եղբը տեղի ունեցած ըլլար։ Եւ որովհետև Յուլեան Տոմարը Մարտ 21ին (Նիսան 15) նշանակած էր գարնան գիշերահաւասարը, հետևապէս Բրիստոնեայք այդ օրէն ետքի լուսնի լրումը՝ աւագ լրումն լուսնի կ'համարէին։ Այսպէս՝ 293ին հրէական Պասէքը Մարտ 20 կիրակի կ'սկսէր, մինչ Բրիստոնեայք Զատիկն Ապրիլ 24ին տօնեցին 387ին Պասէքը Մարտ 21ին կիրակի հանդիպեցաւ, Բրիստոնէիցն՝ Ապրիլ 25ին։ Թէ ո՛րչափ մեծ կարեւորութիւն կ'տրուէր Զատկական տօնի Թուականին, զայդ կ'ցուցնէ մեզ առաքելական կոչուած կանոններէն մին զոր Տիոնէսիոս Էքսիկուս անուն Հռոմայեցի աբբա մը 500 Թուականին թարգմանելով յանգանակեն.«Երբ եպիսկոպոս մը, քահանայ մը կամ սարկաւագ մը Զատկի տօնին սուրբ օրը գարնանային գիշերահաւասարէն առաջ Հրէից հետ տօնէ, պիտի արտաքսուի։»

Ուրիշ չբաւարարման մ'ալ կայ զոր Սիոդոն հանած է այս խնդրոյն առթիւ, և որուն պարունակութիւնը սա է.«Ներկայիս կուգանք ձեզ աւետել Ս. Յարութեան տօնին մասին ձեռք բերուած համաձայնութիւնը։ Ձեր աղօթից չնորհիւ է որ այս խնդիրը բաւարար կերպ մ'որոշեցաւ։ Արեւելեան երկրաց մեր ամէն եղբայրներն որք Զատիկն Հրէից Պասէքին հետ կ'տօնէին յառաջագոյն, ասկէ ետքը պիտի տօնեն Հռոմայեցւոց հետ, մեզ հետ և ամէն անոնց հետ որք հին ժամանակներէ ի վեր միշտ մեզ հետ տօնեցին։»

Շատ հաւանական է սակայն որ Բրիստոնէութեան մէջ յաղորդաբար մեծ կարեւորութիւն տրուած Զատկի տօնի կանոնին խստութեան՝ Հրէից դէմ ուղղելու տրամադրութիւնը Միջին Դարու մէջ էր որ աւելի ատոգորաց։ Մինչ էր որ աւելի մտածուեցաւ։ Մեծն Կարոլոս օրով քրիստոնէական թուականը՝ այսինքն տարիներու թիւն յետ Ծնունդեան Բրիստոսի հաշուելն ընդհանրապէս ընդունուած էր, և դժուարանալի է որ այդ առնչութիւն մինչև Նոր Տոմարի հաստատութեան թուականը Բրիստոնէից Զատիկն երբեք հանդիպած չէ Հրէից Պասէքին։ Ուստի մեծ հաւանականութիւն կայ որ Միջին Դարու մէջ քրիստոնէական եկեղեցւոյ Զատկի կանոնին հետևանքով, անկէց ետքը Զատկին Հրէից Պասէքին հետ միևնոյն օրուան հանդիպման անկարելի ըլլալն Հրէութեան դէմ ուղղուած միջոցի մը և Հրէութեան դէմ մեծ ցասում ատելութեան իբր հետևանք մեկնուած և այդ բանին ապացոյց մեծ վարդապետութիւնը կատարելապէս չհասու նպատակին, այդ խնդրոյն և Նիկիոյ ու Անտիոքի մէջ գումարուած մեծ ժողովներուն որոշմանց միջեւ մեծ վերաբերութիւն մը գտնել ուղուած ըլլայ։

Հրէից դէմ խուլ ատելութիւն մը ցոյց կուտայ նաև հետևեալ դիրքը, զոր, որպէս թէ, Կոստանդիանոս կայսրը ըրած է Նիկիոյ ժողովին ներկայ չգտնուողներուն.

«Երբ խնդիրը Ս. Զատկին վրայ եկաւ, «անհնարաւ պատչաճ դատեցաք որ այդ «սոն ամենասրբազ տօնին օրը «տօնէ, վասն զի ի՛նչ կրնայ ըլլալ աւելի «գեղեցիկ և աւելի վայելուչ, քան միաժա«ղոյն և միօրինակ վայելչութեամբ հան«դիսաւորել այն տօնն որով անմահութեան «յոյսը կ'ընդունինք ի մեզ։ Մանաւանդ «որ ամենուստ անարժան համարուեցաւ «այս Ս. տօնին օրն Հրէից սովորութեան «հետևիլ, որոնց որ սրբապիղծ ձեռագրու«ծոյներնին արատաւորած են իրենց ձեռ«քերն և կուրացած են հոգւով։ Անմիտ սո«վորութիւններ թօթափելով միայն կըր«նանք մեր յաղորդաց աւանդել մեր Զատ«կան տօնին այն ճշմարիտ կարգադրու«թիւնը զոր պահած ենք Բրիստոսի չար«չարանաց առաջին օրէն ի վեր։ Ուրեմն «պէտք չէ որ հաղորդակցութեան մէջ «գտնուինք այդ ատելի Հրէից հետ, վասն «զի Քրիստոս սրբեր ճամբայ մը ցուցած է «մեզ։ Մեր աստուածպաշտութիւնն ուրիշ «ասելի օրինաւոր ու վայելուչ եղանակ մը «կ'ցուցնէ մեզ, որու միաբան և միահոգի «գործադրութեամբ կ'ուզենք, սիրելիներ «եղբայրք, հեռանալ Հրէից գարշելի հա«ղորդակցութենէն։»

Եթէ Ս. Սիոդոն իրօք այս առիթիան կ'խորհէր Յարութեան տօնին և հրէական Պասէքին միևնոյն տաեն հանդիպելէն, ինչպես կ'ցուցնեն իր սա բառերը. «Պէտք չէ որ հաղորդակցութեան մէջ գտնուինք այդ ատելի հրէից հետ», այդ պարագային մէջ այնչափ գիտնականներէ բաղկացած մեծ ժողով մը—որուն մէջ Հռոմայեցիներ և Ալէքսանդրիայեներ ալ կային—անչուշտ, տեսնելով որ զատկական կանոնին համար երկոց վաւերացուցած տնօրինութիւնը կատարելապէս չհասու նպատակին, ուրիշ այնպիսի կարգադրութիւն մը կ'ընէին որ հրէական Պասէքը Զատկի տօնին հետ միևնոյն ժամանակ չտնտեսուի տասն Զատիկը չաբթի մը եղբը տօնուէր։ Բայց այդպիսի կարգադրութիւն մը եղած չէ. և ինչպէս տեսնուեցաւ մէկ քանի տարի ետքը, հակառակ այդ տասին տնօրինած կանոնին, Զատիկը չաս անգամ հրէական Պասէքին հետ մէկ օր հանդիպեցաւ։ Իրաց այդ վիճակէն կ'հետևի և տասը բնաւ տարակոյս չկայ թէ Սիոդոնի ջանքն եղած է, պարզապէս, կայսերական այդ չբնդունելութեան առաջքն առնել։ Հետևապէս, այս եղելութիւններէն սա կ'երեւի թէ նոյն այդ ժողովներուն ըրածն Յարութեան տօնը հրէական Պասէքին հետ չտօնուելու կարգադրութիւնը չէր, և իրօք ալ Նիկիական կանոններուն և ոչ մին առնչութիւն ունի Յարութեան տօնին թուականին սահմանման հետ։ Աւելի հաւանական է որ այդ ժողովներն ուզած են միանգամ ընդ միշտ կարգադրել Զատկի թուականին առիթիւ արեւելեան և արեւմտեան եկեղեցիներուն միջեւ գտնուած խնդիրը։ Փոքր Ասիոյ մէջ գտնուող Բրիստոնէից մէկ մասն Հրէից հետ միևնոյն օրը կ'տօներ Զատիկն այսինքն Նիսան ամսուն մէջ պատահած լուսնի լրման օրը, եթէ այդ՝ ըլլար իսկ չաբթուան լուր օրերէն մին, մինչդեռ Բրիստոնէից մեծամասնութիւնը (Արեւմտեան երկիրներու, Եգիպտոսի և Յունաստանի Բրիստոնեաները) սաոր չարգելող կիրակին կ'տօնէին Զատիկը։ Սակայն եթէ Հրէական Պասէքը կիրակի օրուան պատահէր, ինչպես կը ցուցնեն իրողութիւնները, Յարութեան տօնը Պասէքին հետ կ'տօնուէր անխտիր, միայն թէ մեծ կարեւորութիւն կ'տրուէր սա պարագային որ լուսնի աւագ լրումը միևնոյն գիշերապահարին եղբը տեղի ունեցած ըլլար։ Եւ որովհետև Յուլեան Տոմարը Մարտ 21ին (Նիսան 15) նշանակած էր գարնան գիշերահաւասարը, հետևապէս Բրիստոնեայք այդ օրէն ետքի լուսնի լրումը՝ աւագ լրումն լուսնի կ'համարէին։ Այսպէս՝ 293ին հրէական Պասէքը Մարտ 20 կիրակի կ'սկսէր, մինչ Բրիստոնեայք Զատիկն Ապրիլ 24ին տօնեցին 387ին Պասէքը Մարտ 21ին կիրակի հանդիպեցաւ, Բրիստոնէիցն՝ Ապրիլ 25ին։ Թէ ո՛րչափ մեծ կարեւորութիւն կ'տրուէր Զատկական տօնի Թուականին, զայդ կ'ցուցնէ մեզ առաքելական կոչուած կանոններէն մին զոր Տիոնէսիոս Էքսիկուս անուն Հռոմայեցի աբբա մը 500 Թուականին թարգմանելով յանգանակեն.«Երբ եպիսկոպոս մը, քահանայ մը կամ սարկաւագ մը Զատկի տօնին սուրբ օրը գարնանային գիշերահաւասարէն առաջ Հրէից հետ տօնէ, պիտի արտաքսուի։»

Ուրիշ չբաւարարման մ'ալ կայ զոր Սիոդոն հանած է այս խնդրոյն առթիւ, և որուն պարունակութիւնը սա է.«Ներկայիս կուգանք ձեզ աւետել Ս. Յարութեան տօնին մասին ձեռք բերուած համաձայնութիւնը։ Ձեր աղօթից չնորհիւ է որ այս խնդիրը բաւարար կերպ մ'որոշեցաւ։ Արեւելեան երկրաց մեր ամէն եղբայրներն որք Զատիկն Հրէից Պասէքին հետ կ'տօնէին յառաջագոյն, ասկէ ետքը պիտի տօնեն Հռոմայեցւոց հետ, մեզ հետ և ամէն անոնց հետ որք հին ժամանակներէ ի վեր միշտ մեզ հետ տօնեցին։»

ՕՐՈՒԱՆ ՅՈՐԵԼԵԱՆԸ

Բ.

Ինամատարի լուծուելէն վերջ որքա՜ նոցը նորէն չարունակուեցաւ ցերեկօթիկ թղչակաւորներու հետ խառն բաթխիրական նպաստներով, և 1886ին այն որքերէն անդրանիկ ընթացաւարտներ հանուելով՝ մեծ մասամբ իբրև օգնական ուսուցիչ որբանոց—պղոցին մէջ առնուեցան։ Ցաջորդ տարին ալ մեացած որբերն հանուելով, այն գիշերօթիկ որբանոցը ցերեկօթիկ դպրոցի մը փոխուեցաւ։ Բայց եւ այնպէս մեր ժողովուրդը նորէն որբանոց անուանով ալ յորջորջեց զայն, ինչպէս որ հիմնադիրը—անօրէնն ալ նոյն յիշատակը պահելու մտօք «որբանոց վարժարան» անուանեց իր հիմնած կրթական հաստատութիւնը մինչեւ յայսօր։ Իրաւ է թէ այս դպրոցը յօրէ անտի թղչակաւորի վերածուեցաւ, բայց և այնպէս ան երկու չաբաթ առաջ եղած չէին անկէ պակաս թղչակով եղղուներ և խրատ ձրիաւարժներն որ ամբողջ աչակերտաց կէսը կամ մէկ երրորդը կ'կազմեն միշտ։

Երամեան իր երկարի յամառ կամքով կարօտ տալով ամէն գժուարութիւններու, իր հիմնած հաստատութիւնն անվթար պահոց մինչեւ ցայդ, հանդիսացնելով զայն տիպար դպրոց Վանայ ժողովրդեան մէջ, եւ տարուէ տարի յառաջդիմելու ձգտամամբ ճոխացնելով զայն, ան ինչ կերպով գոհ ըրաւ մեր հասարակութիւնն՝ ազատելով ուսումնածարաւ Հայ մանկտին օտար երկիրներ երթալէ և օտարաց չունչին ներքև խորտակուելէ, իր յոյսը դնելով միմիայն իր ժողովրդեան քաղիներուն, ինչպէս նաև հեռուր բաւերարաց բարեացակամ նպաստներուն վըրայ։ Այս կերպով յաջողած է իր քսան և հնգամեայ չրջանին մէջ 12 կարգ ընթացաարտներ հանել 70էն աւելի աշակերտ կանոնաւոր և հարիւրաւոր կիսաբարձրով, օգտակար հանդիսանալով զանազ իրեն Ազգին ու եկեղեցւոյն հարազատ զաւակներ և իրեն. Տէրութեանն հաւատարիմ հպատակներ։ Այս կրթական հաստատութիւնը՝ Վանէն ի զատ ուշագրաւ դիրք գրաւելով նաև հեռուր ազգանոց մէջ, յայղպեցաւ չարունակել, երբ իբր երկու տարի առաջ կոթծանման անդունդին եղբը հասած էր, չնորհիւ Աստն. Ս. Պատրիարքի հայրախնամ հոգածութեան և Պոլսոյ բարեբարաց ձեռնտուութեամբը։ Ուստի այժմ կանգուն ըլլալով, նորէն ունի 230 աչակերտներ թոչակաւոր, կէս թոչակաւոր և ձրիաւարժ, որոց 15ը միայն բարերարեալ են, և անոնց գրական պիտոյքին հետ կը հոգացուին նաև զգեստի և երբեմն ալ ուտելոյ ծախքերը։ Ասոնց կրթական գործն հիմնադիրը—Տնօրէնի գործակցութեան և աչալրջ հսկման ներքեւ յանձնուած է ասան բանիւնն ուսուցիչներու ընտիր խումբի մը, որք երամեան էֆ.ի ձեռնասունն աչակերտներէն ըլլալով, կ'յարգեն ղինք իբրեւ հայր և կ'սիրեն գործոյը իբրև իրենց ասունը, մանաւանդ որ նոյն գործոյն յաղորդելիութեան և բարի համբաւին, չանգիր են տարուէ տարի զան իր խանգալական բարեշրջութեան հասցնելու իբրեւ անձնասուէր գործակիցներ իրենց հայր—ուսուցչին, միանգամայն աւելնըն ալ օժտուած ըլլալով այն մանագիտութիւններով որոնք անհրաժեշտ են բարձր դպրոցի մը համար, չմոռնալով նոյն ատեն ինքնազարգացումը, որ ամէն ուսուցչի անհրաժեշտ պարտականութիւնն է։ Նոյն խոկ Տնօրէնը իր տարիքի, տկարութեան և բազմապիսի հոգերու և զբաղմանց բեռին ներքև ճնշուելով հանդերձ՝ ցարդ դադրած չէ ինքնազարգացման ջանքերէն, և նշանաւոր մանագիտի եղած է գրաբար լեզուին, կրօնական և պատմական բարձրագոյն ճիւղերուն զորս կ'ուսանէ անձամբ նոյն գրպրոցին մէջ, տիրապետ ըլլալով միանգամայն ֆրանսերէնին։ Դպրոցի տարեկան պիւտճէն մեզ 300 լիրա է, բայց կ'պատահի չատ անգամ որ այս չափը չի լրանար, հետևաբար տարուէ տարի գոյացած գումարէն 250 լիրա դպրոցական և ուսուցչական ծախսուց յատկացուելէն վերջ մնացածը Տնօրէն կ'յատկանայ իւրմէ ասկայ չափով, որ իր քանիսին թողուած է։ Բայց միևնոյն ատեն ինքզինքը չատ գոհ կ'սեպէ երբ իր ձեռնասուն ուսուցիչները գոհ ընելով կարենայ դպրոցը կանգուն պահել։ Ահա սոյն անձնուէր Հիմնադրին և Տնօրէնին և իր կրթական արդիւնաւոր հաստատութեան յոբելեանի կարգադիր յանձնախումբը կազմած ըլլալով, վաւերացուած է թէ՛ տեղւոյս Առաջնորդարանն և թէ Ազգ. Պատրիարքարանէն։ Ուստի իբր երկու չաբաթ առաջ իբրև նախձեռնարկ յոբելեանի գործին՝ Երամեան 80 աւարտական և կիսաւարտ աչակերտք համախմբեալ մ'ունեցան մայր վարժարանի մէջ նոյն կարգադիր յանձնախմբին միջոցաւ, և առաջին նուագով 120 լիրայի կլորիկ գումար մը տուին ի նպաստ յոբելեանին։ Ի հարկէ նոյն գումարէն ոչ չատ պակաս կ'տպաւորի նաև այն աչակերտներէն որք կա՛մ գործի կամ պանդխտութեան պատճառաւ բացակայ էին նոյն համախմբումէն, բան մը որ հաստատուն գրաւական մ'է անոնց կրթական աստիճանին և համակրութեան առ Տնօրէնն և ուսուցչս։ Ի հարկէ ասոնց պիտի հետևին նաև ուրեմն ուրեմն կրթասէր հայրենակիցներն որք թէև անձամբ հեռու, բայց սրտով կ'յուսամ թէ կապուած են ասոր օգտաչատ հաստատութեան հետ, չզլանալով իրենց հնչուն գանձերութիւնն ի նպաստ նոյն դպրոցին և անոր անձնանուէր հիմնադրին։

Բայց նրութական պէտքն այնչափ չատ է որ կ'ստիպէ զմեզ սոյն պատեհութեամբ կոչում ընել ամէնուն ալ որ չըլլանան խրենց նպաստներն յանուն այս կարեւոր յոբելեանին, և աւտարելով պատճառ ըլլան այս գտաւական հաստատութեանն ամուր կառուսի մը վրայ ամրացնելու և անոր ապագան ապահովելու յօգուտ գաւառացի Հայ մանկտւոյն։ Որովհետև գոյացած ամբողջ գումարէն կարեւոր մաս մը իր յոգնած ու պարտուած հիմնադրին յատկացուելէն զրնի, մնացեալով գեթն մը պիտի գնուի դպրոցի յատուկ չէնքի մը համար, ասոր առաջ զարնի իբրև պարտական 20 լիրայի վարձուց յատկացուածական ու պարապ ծախքեն, գոյժ մը որ իբր 1000 լիրայի կ'նայի։ Այդեօք ո՞վ պիտի վերցնէ այս բեռը, եթէ ոչ նոյն ժողովուրդն որ գիտէ գնահատել իր կրթական մշակները, ինչպես փոքրով ալ ցուցնել սկսած է մի քանի տարիներէ ի վեր։ Ահա՛ մեր անմոռաց Յոբելեարն իր կեանքը նուիրելով իր հիմնած հաստատութեան, այսօր ա՛լ Ազգին կ'նուիրէ զայն։ Արձանը չարժեր որ այսպիսի մէկը գործնականապէս քաղաքերկրէն վերջ անոր կրթական յարկին ամուր հիմերու վրայ գնելով, զայն տեւական ընծան իբրև ապահանութիւն մը։ Պատասխանը ճշմարիտ կրթասէրներուն կ'իջողուի։

Վ.ՃԵ.

Խ. ԼԵՒՈՆԵԱՆ

Վ. Ե Ր Զ

ՅՈՐԵԼԵԱՆԻ ՀԱՆԳԱՆԱԿՈՒԹԻՒՆԸ

Երամեան վարժարանի 25ամեայ Յոբելեանի Գործադիր մասնաժողովս պատիւ ունի ձեր բաւտօգուտ ներկային մինչդեռ ժամը 12ն էր, որ գնացքը դուրս եկաւ։ Անգամ մարի նկատառիւ էի Տիվրիկից մինչև Սէվքաձրպազար և Երեւան։ Այս անգամ գործով կարս քաղաքը եկայ, ուստի որդի չեմ համարում մի երկու խօսք ասելու համար։ Թիւրեմայ ժամը 1ին հասնում է Ախալայ կայարանը, որի մօտ է Ախալայ յատնաբնակ գիւղը, որի մասին գրած եմ։ Այդ գիւղի մօտ կայ մի նոր հրաշալեզ վանք, որը հայկական է, և հայերէն արձանագրութիւններով զարդարուած։ Այդ վանքը, որ մեր հին վանքերից մէկն է, կարծես թէ նոր է չինուած և առանց վանահօր թողուած։ Վրաստանի Եկեղեցիս Սրբազան Ալէքսէյ արքեպիսկոպոսն այդ հրաշակերտ վանքը, նորից, ներսից ու դրսից ներկել (գրածներ) է տուել, յատնական ոճով ու ձեւ, բեմի պարագաներ, 30 ռուս վարդապետներ է բերել, մի համալսարանական երիտասարդ վարդապետ ձեռնադրել և վանահայր նշանակել, որ խաղաղ կերպով այդ վանքը կառավարում է։ Այդ բաւական չէ, նոր համալսարանական վանահայրը մի վանական դպրոց է բաց անում, որպէս զի չրջակայ գիւղացիների երեխաները ուսում ստանան։ Հիանալի գործ է, և ես ուրախ եմ, որ Վրաստանի Եկեղեցին այդ գործով է զբաղուած։ Ես ինձ համար ասացի, որ եթէ ես Վրաստանի Եկեղեցու Սինոդի անդամ լինէի, ես էլ կ'ուզէի մի վանք չինել, կամ մի հին վանք նորոգել, և այնտեղ մի դպրոց բանալ։ Ես կ'ուզէի, որ Վրաստանի Եկեղեցին ինձ էլ մի վանք տար, որ ես էլ նորոգէի, և այնտեղ մի դպրոց բանայի

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՕՐԵՆՔԸ ԵՎ ՕՐԵՆՍԴՐՈՒԹՅՈՒՆԸ

Ա՛ԼԻ ՊԵՏՔ Է ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀՈԳԻ ՀԱՄԱՐ

Ամեն ազգ, ամեն ժողովուրդ ունի իր հոգին, որ ստեղծում է նրա մշակույթը, ոգին, որ ներշնչում է նրա գրականությունը, արվեստը, գիտությունը, ամբողջ կյանքը։ Հոգին է, որ ազգին տալիս է ինքնատիպություն, ինքնուրույն դեմք

ԱՐՏԱՍԱՀՄԱՆԱՅԻՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՀԱՆՐԱՅԻՆ ՀԱՇՎԵՔՆՆԻՉ ՀԱՆՁՆԱԺՈՂՈՎԻ ՈՐՈՇՈՒՄԸ

ՀԱՆՐԱՅԻՆ ՀԱՇՎԵՔՆՆԻՉ ՀԱՆՁՆԱԺՈՂՈՎԻ ՆԱԽԱԳԱՀ ԱՐՏԱՍԱՀՄԱՆԱՅԻՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՀԱՆՐԱՅԻՆ ՀԱՇՎԵՔՆՆԻՉ ՀԱՆՁՆԱԺՈՂՈՎԻ ԱՆԴԱՄ ՀԱՆՁՆԱԺՈՂՈՎԻ ՀԱՄԱՐ

ՆՈՅԱՅ—ՂԱՅՏՈՒՂ

ՀԱՆՁՆԱԺՈՂՈՎԻ ՀԱՄԱՐ ՆՇԱՆԱԿՎԱԾ ՀԱՆՐԱՅԻՆ ՀԱՇՎԵՔՆՆԻՉ ՀԱՆՁՆԱԺՈՂՈՎԻ ՆԱԽԱԳԱՀ ԱՐՏԱՍԱՀՄԱՆԱՅԻՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՀԱՆՐԱՅԻՆ ՀԱՇՎԵՔՆՆԻՉ ՀԱՆՁՆԱԺՈՂՈՎԻ ԱՆԴԱՄ

ՀԱՅԿԱԶՈՒՆ ԲՈՐՍԱՅԻ ՎԱՃԱՌՔ

ԱՆԴԱՄԱԿԱՆ ՅԵՎ ՀԱՎԱՏԱՐԱԿ

Ա. ՍԱՍ.— ՆԵՐ ԲԱՑՎԱԾ ՄԱՍԻՆ

ՀԱՅ

—Ասացեք, խնդրեմ, ինչպես եղավ, որ դուք հանկարծ որոշեցիք ձեր ամբողջ կարողությունը ծախել ու հեռանալ Ամերիկա։

—Ես, պարոն, միայն մի բան գիտեմ ասել ձեզ, որ ինչ էլ ասեմ, ինչ էլ պատճառ բերեմ, ոչ ոք չի հավատա ինձ։ Ես ինքս էլ չեմ հավատում, որ ես եմ այդ բոլորը արել։ Ես ինքս էլ չեմ հասկանում, թե ինչպես կարողացա ես ինձ համոզել, որ ես պետք է ամեն ինչ թողնեմ ու գնամ